

A portrait of a woman with short, wavy brown hair, smiling warmly. She is wearing a blue denim jacket over a yellow top. She has several necklaces, including a thin gold chain with a small white flower pendant and a longer necklace with various colorful beads and shells. The background is a plain, light grey color.

Annet Huizing

Annet Huizing

Ken je dat verhaal van **Annet Huizing**, die per ongeluk een boek schreef? Of beter gezegd: de verhalen, want inmiddels zijn er bij Lemniscaat al drie boeken van haar hand verschenen. En daarmee won ze vele prijzen, onder meer twee keer de Zilveren Griffel: voor *Hoe ik per ongeluk een boek schreef* en voor *De zweetvoetenman*. Haar nieuwste boek is *Het Pungelhuis*. Naast een goede schrijfster is Annet ook nog eens een heel leuk mens. Hoogste tijd om haar beter te leren kennen!

Hoi Annet! We willen van alles van je weten. Om maar met de deur in huis te vallen: wanneer wist je dat je schrijver wilde worden?

Ik wilde nooit schrijver worden, dat was ik echt niet van plan. Wel kon ik altijd al helder formuleren. In 1997 – ik was zevenendertig – begon ik daarom als tekstschrijver. Ik schreef teksten in opdracht van bedrijven en organisaties. Folders, webteksten, interviews, dat soort dingen. Veel tekstschrijvers willen ooit nog eens een boek schrijven. Ik had dat niet. Leek me veel te ingewikkeld, met verhaallijnen en zo. Toch begon ik in 2012 aan een jeugdroman. Zomaar, omdat ik een idee had, en omdat iemand zei dat het een origineel idee was. In augustus 2013 stuurde ik het geprinte manuscript van *Hoe ik per ongeluk een boek schreef* in een envelop naar uitgeverij Lemniscaat. Drie weken later werd ik gebeld. Of ik langs wilde komen. Ze wilden het uitgeven! En toen ik er ook nog eens een Zilveren Griffel voor kreeg, in juni 2015, vroeg ik aan een vriendin: ‘Zal ik dan maar schrijver worden?’ Ze zei: ‘Annet, je bent het al.’ Dat was op m’n vijfenvijftigste.

Is je leven sindsdien veel veranderd?

Het leek misschien alsof mijn leven hetzelfde bleef. Ik zat nog steeds thuis te schrijven, op dezelfde stoel, achter dezelfde computer. Toch veranderde er veel. Als tekstschrijver blijf je onzichtbaar, je schrijft alleen zo helder mogelijk op wat je opdrachtgever wil vertellen. Maar als boekenschrijver schrijf ik op wat ik zélf te vertellen heb. Ik sta niet meer achter de schermen, maar op het podium en kan me achter niemand meer verschuilen. Daardoor komt kritiek op wat ik

© Jorgen Carris

geschreven heb, harder binnen. Daar staat tegenover dat complimenten me ook meer raken.

Waar krijg je inspiratie door?

Door te bewegen. Als ik in beweging ben, stromen de ideeën vanzelf door m’n hoofd. Tijdens het zwemmen schrijf ik hele scènes. En als ik wandel of fiets of in de tuin werk, weet ik opeens hoe het verder moet met m’n personages. Opruimen, stofzuigen en ramen zemen helpen ook. Het grote voordeel is dat mijn woonboot altijd heel netjes is, haha.

Heb je een ritueel als je begint met schrijven?

Ik zet radio 4 aan – klassieke muziek – en de eierwekker op 45 minuten en begin met iets makkelijk. Het stukje van de vorige dag nog eens lezen of de hoofdstuknummers checken. Zoiets. Ik zeg altijd: het maakt niet uit waar je begint, als je maar begint. Dan komen je hersenen vanzelf in de schrijfstand. En die eierwekker helpt me daarbij. Een blokje van drie kwartier is te overzien. Daarna hou ik pauze. Of ik nu midden in een scène zit of niet.

Voor een heel boek heb je vast veel van die blokjes nodig. Hoelang doe je over het schrijven van een nieuw boek?

O, dat vind ik moeilijk te zeggen. Tot nu toe minstens twee jaar. Maar een groot deel van de tijd ben ik aan het broeden, en dat doe ik niet achter de computer en ook niet in blokjes. Dat gaat continu door. En voor *De zweetvoetenman* moest ik enorm veel lezen en uitzoeken, dus daar heb ik zelfs langer dan twee jaar over gedaan.

Hoe kwam je op het idee voor je nieuwste boek, *Het Pungelhuis*?

Zoiets begint met een klein ideetje: ik wilde iets schrijven over een opa, een vader en een zoon. Zo'n idee cirkelt dan wat rond in mijn hoofd, en langzamerhand groeit het, een beetje als een boom: er komen steeds takken bij – de verhaallijnen. Ik zag bijvoorbeeld op tv iets over botersmokkel in Brabant, en dat paste helemaal bij het ideetje in mijn hoofd. Alles wat ik zie, hoor en meemaak, kan in een verhaal terecht komen. Soms moet ik ook weer snoeien in het idee. Oorspronkelijk zat er een varken in het verhaal, maar dat paste er uiteindelijk niet in. Wel jammer, het was een heel leuk varken met krulletjes, een Hongaars wolvarken, dat luisterde naar de naam Big en door de opa gered was van het transport naar de slachterij. Misschien duikt Big nog eens op in een ander verhaal.

***De zweetvoetenman* is non-fictie, je andere twee boeken zijn fictie. Zijn er bepaalde ingrediënten die in al je boeken zitten?**

In mijn fictieboeken zitten ook non-fictie-elementen, zoals de schrijftips in *Hoe ik per ongeluk een boek schreef* en de botersmokkel in *Het Pungelhuis*. En in al mijn boeken zit humor, ook in *De zweetvoetenman*. De overeenkomst tussen *Hoe ik per ongeluk een boek schreef* en *Het Pungelhuis* is dat in beide boeken de familieverhoudingen een rol spelen. Dat vind ik een interessant thema.

Ole onderzoekt in *Het Pungelhuis* zijn familiegeschiedenis, en doet onder andere speurwerk naar oude krantenartikelen in de bibliotheek. Ben jij zelf ook zo nieuwsgierig?

Ja, behoorlijk. Maar nog extra als ik een boek schrijf. Voor *Het Pungelhuis* heb ik zelf ook veel speurwerk verricht. Oles zoektocht was mijn zoektocht. Ik ben een paar keer naar het Smokkelmuseum in Budel geweest, heb veel gelezen, met mensen gesproken en ben in oude kranten gedoken. Ik heb zelfs een workshop pottenbakken gevolgd, omdat er een pottenbakster voorkomt in *Het Pungelhuis* en ik wilde weten hoe het voelt als je met zo'n draaischijf een kommetje uit de klei optrekt. Het kommetje staat nu te pronken in mijn keuken.

Wist je dat Annet...

... heel veel dingen heeft gedaan voor ze schrijver werd? Zo studeerde ze psychologie, werkte ze als kok in een tehuis, werd ze onderzoeker en deed ze ook nog eens iets vaags als projectmedewerker.

... op een woonboot woont, in Utrecht?

... samen is met een lieve, leuke man die Mathieu heet? Aan hem is *Het Pungelhuis* opgedragen!

... een Gouden Peer heeft gewonnen? Nee, niet het fruit: de Gouden Peer is een prijs uit Slovenië, voor het beste vertaalde jeugdboek.

Meer weten? Kijk dan op de site van Lemniscaat of op de site van Annet zelf.

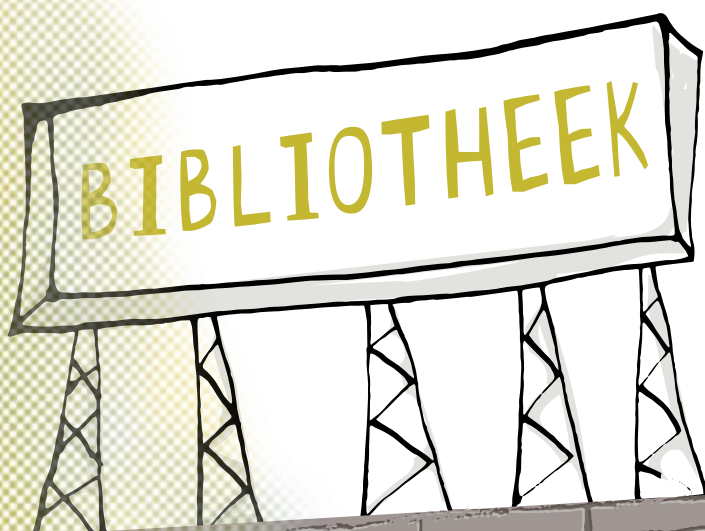
Van alles wat je als schrijver hebt gedaan en bereikt: waar ben je het meest trots op?

Dat ik iets kan maken waar mensen van genieten. Daarom word ik erg blij als lezers mij schrijven over wat mijn boeken voor ze betekenen. Een Italiaans meisje van veertien schreef over de hoofdpersoon van *Hoe ik per ongeluk een boek schreef*: 'Katinka werd een

vriendin van mij en ik vond het jammer om haar los te laten aan het einde van het boek.' Iemand anders schreef: 'Ik wóonde in dat Pungelhuis met die gele keuken, heerlijk.' En heel grappig: een meisje van tien was zo dol op *De zweetvoetenman* dat ze met het boek onder haar kussen sliep. Waar ik ook trots op ben is dat zowel kinderen als volwassenen mijn boeken graag lezen.

Wat is het tofste dat je hebt meegemaakt als schrijver?

Dat de Franse uitgeefster van *Comment j'ai écrit un roman sans m'en rendre compte* (*Hoe ik per ongeluk een boek schreef*) me uitnodigde om naar Parijs te komen voor een optreden op de kinderboekenbeurs. En vooral het moment dat ik 's avonds na een etentje in zo'n echt Parijs

restaurant naar het hotel liep, in m'n eentje over de Boulevard St. Germain. Zie mij hier nou eens lopen, dacht ik de hele tijd. Het lijkt wel een film. Dat gevoel was trouwens in één klap over toen ik een dakloze vrouw op een matras zag liggen. Haar kindje van een jaar of drie reed er op een driewielertje omheen. Het was bijna middernacht.

Even terug naar de tijd (ver) voordat je boeken schreef: wat deed je het liefst als kind?

Het liefst zat ik thuis in m'n eentje te knutselen, te handwerken of te lezen. Ook speelde ik veel met mijn zes jaar jongere zusje of met mijn oudere broer. Omdat ik een mager bleekneusje was, joeg m'n moeder me vaak naar buiten. We woonden in Geldrop rond

een veldje, het Eversveld, en daar speelden we met alle buurtkinderen. Stoeprandjebutsen (was ik best goed in), rolschaatsen en verstoppertje. En kaptollen. Een kaptol was een ui-vormige houten tol met een ijzeren punt en een lange katoenen pees waarmee je hem aan het draaien kreeg. Je moest met die tol kleine voorwerpen, zoals sleutelhangers of andere frutsels, uit een cirkel op straat 'slaan'. De tol moest daarbij blijven draaien, anders was je 'af'. O ja, ik was ook dol op tuinieren, wilde planten determineren en kamerplanten kweken. Dat is niet veranderd. Ik heb nog een kamerplant, die 'poederkwast' heet, van toen ik vijftien was. Die heeft inmiddels een heleboel nakomelingen.

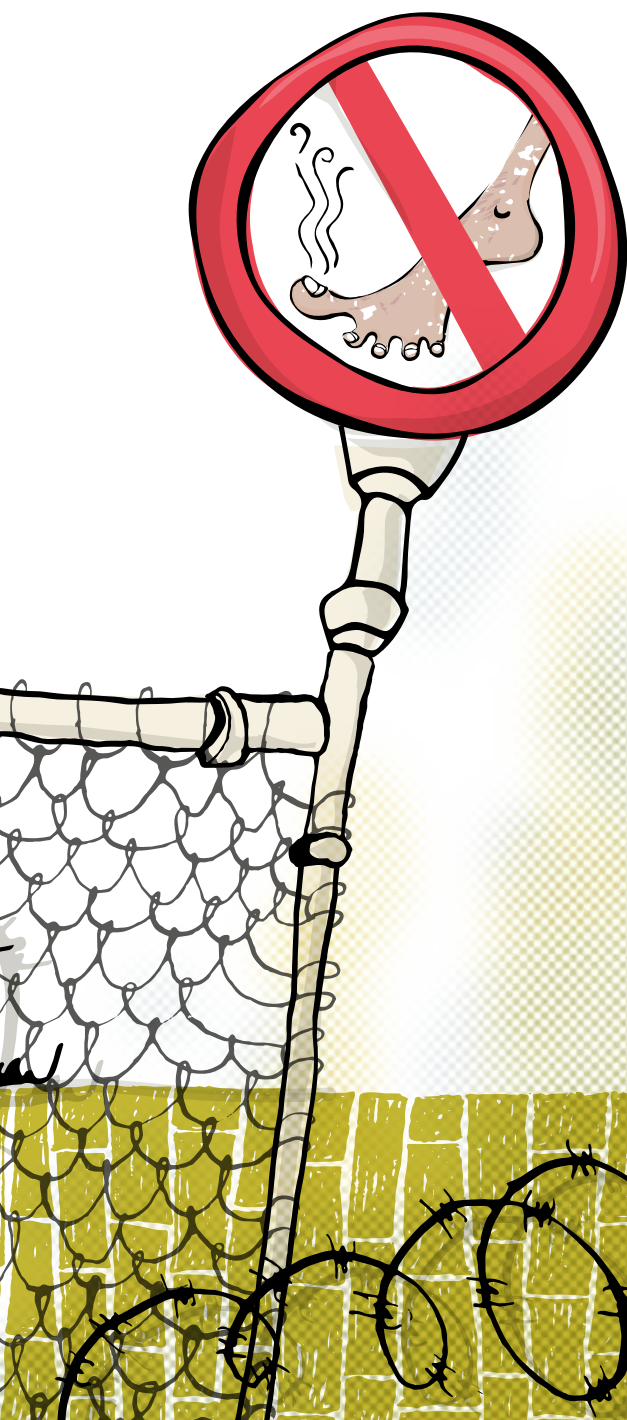
Welk boek moeten alle kinderen lezen, en waarom?

Mijn boek *De zweetvoetenman natuurlijk*. (Verder ben ik heel bescheiden, hoor.) Daarin lees je over allemaal waargebeurde rechtszaken. Spannende, grappige en bizarre verhalen. En aan het eind van het boek denk je: o, wat bof ik dat ik in een rechtsstaat woon. Ja, echt! Ik vind dat iedereen moet weten wat het betekent om in een rechtsstaat te wonen en wat je daar zelf aan kunt bijdragen.

En wat boffen wij met een schrijver die daar zo'n mooi boek over kan schrijven! Wat kunnen we in de toekomst nog van je verwachten?

Ik heb alweer een idee voor een nieuwe jeugdroman, maar dat ben ik nog aan het uitbroeden. Nee, ik kan er niks over verklappen! En ik ben bezig met een boek voor beginnende schrijvers over schrijven.

Dank je wel, Annet! We verheugen ons op je volgende boeken!

Be d
met een
Zilveren
Griffel

Hoe ik per ongeluk

een boek schreef

Katinka wil schrijfster worden. De verhalen komen zomaar op in haar hoofd, maar ze weet niet goed hoe ze ze op papier moet zetten. Ze klopt aan bij haar overbuurvrouw Lidwien, een beroemd schrijfster. Er ontstaat een bijzondere vriendschap tussen de twee, en Katinka schrijft per ongeluk een boek.

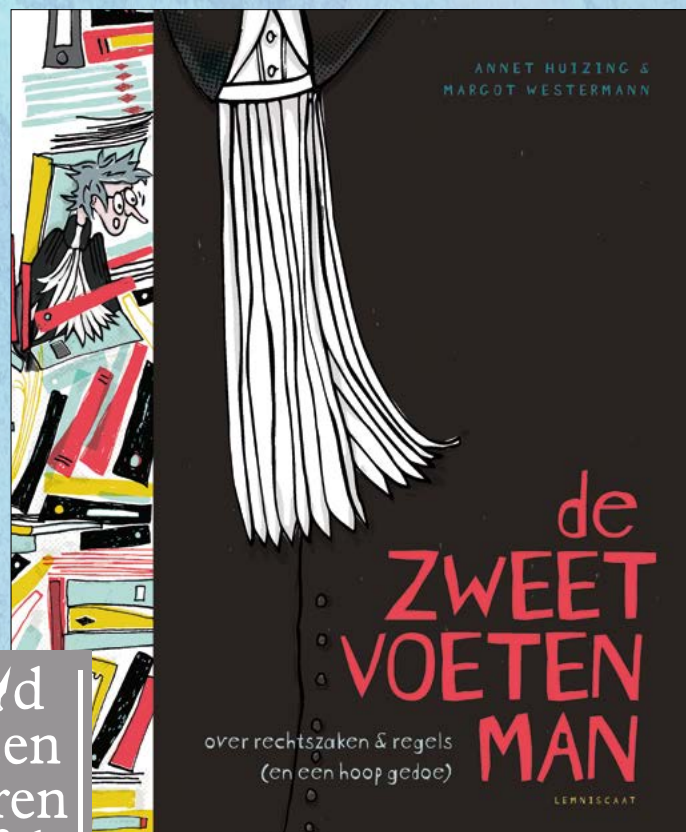
€ 14,95 / 11+

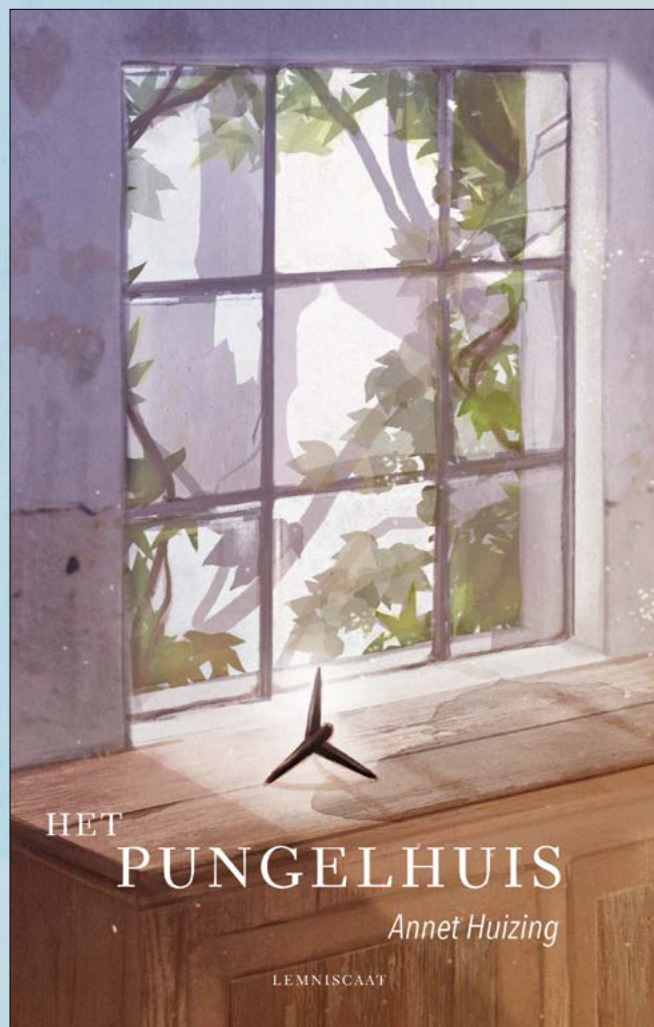
De zweetvoetenman

Wie had kunnen denken dat het recht zo interessant, spannend en soms ook grappig zou zijn? In een boek vol waargebeurde verhalen brengt Annet Huizing samen met illustrator Margot Westermann de rechtsstaat tot leven.

€ 24,95 / 11+ (alle leeftijden)

Be d
met een
Zilveren
Griffel

Het Pungelhuis

Waarom heeft niemand Ole ooit verteld dat hij nog een opa had? Voor Ole komt het verleden tot leven als hij met zijn vader terugkeert naar opa's huis in de bossen van Brabant, vlak bij de grens met België. Daar woedde in de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw een hevige strijd tussen botersmokkelaars en commiezen.

€ 15,95 / 11+

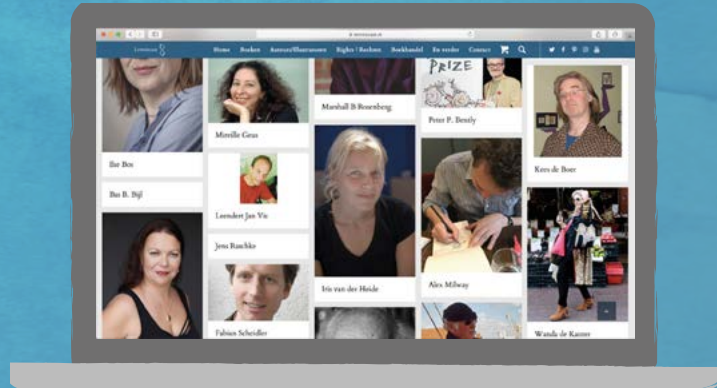
LEMNISCAAT

ZO MOOI ANDERS...

Wist je dat er allerlei extra's over onze boeken te vinden zijn op de [website van Lemniscaat](#)?

Auteurs en illustratoren

Ben je ook zo nieuwsgierig wie dat mooie boek nu gemaakt heeft? Ga naar de website voor meer informatie over onze auteurs en illustratoren, in biografieën, Q&A's en filmpjes.

Printables

Op onze website vind je ook downloads voor diverse materialen om uit te printen, zoals boekenleggers, posters en knutselpakketten.

Kleurplaten

Download en print de mooiste kleurplaten, voor illustratoren in de dop!

Lessuggesties

Lemniscaat heeft voor leraren en onderwijzers veel te bieden. Op onze website vind je bij veel van onze boeken les- en spelsuggesties – vaak ook geschikt voor thuis!

Muziek

Wist je dat veel auteurs een playlist hebben gemaakt, met de muziek die zij vinden passen bij hun boek of die ze beluisteren tijdens het schrijven? Allemaal te vinden onder artiest 'Lemniscaat'!

Ontdek ons ook op social media!

